

1 | Un chip la fereastră

Bunicul zice că în adâncul sufletului sunt o fată de la țară și are dreptate. Aproape toată viața mea, adică vreme de treisprezece ani, am trăit în Bybanks, statul Kentucky. De fapt, Bybanks nu e decât un pâlț de case cuibărite pe un petic de pământ înverzit aflat pe malul râului Ohio. Cu mai bine de un an în urmă tata m-a smuls ca pe o buruiană din locul acela și m-a mutat, împreună cu toate lucrurile noastre (ba nu, asta nu-i chiar așa, fiindcă n-a luat castanul, salcia, arțarul, șura cu fân și iazul în care înotam). După ce am mers aproape cinci sute de kilometri spre nord, tata a oprit mașina în fața unei case din Euclid, Ohio.

— Și copaci nu sunt? am întrebat eu. Aici o să locuim?

— Nu, a spus tata. Asta e casa lui Margaret.

Atunci s-a deschis ușa și în prag a apărut o femeie cu părul de un roșu-turbar. M-am uitat în dreapta, apoi în stânga. Casele de pe strada pe care opriserăm erau îngrămădite unele într-altele ca niște căsuțe pentru păsărele. În fața fiecăreia era câte o bucățică de

gazon, iar în fața lui, de-a lungul străzii cenușii, se întindea un trotuar îngust, tot cenușiu.

— Și grajdul unde e? am întrebat. Dar râul? Dar iazul?

— Of, Sal! a zis tata. Haide, ne așteaptă Margaret! Și i-a făcut cu mâna femeii care stătea în ușă.

— Trebuie să ne întoarcem. Am uitat ceva acasă, am spus eu.

Femeia cu părul roșu-turbat a deschis larg ușa și a ieșit pe verandă.

Eu îi dădeam mai departe:

— Am uitat ceva în spatele dulapului, sub scândurile din podea. Am pus ceva acolo și am nevoie de el.

— Sal, nu fi găscă! Hai s-o cunoști pe Margaret!

Nu voiam să cunosc nicio Margaret. Am rămas pironită, cercetând locul de jur împrejur. Chiar atunci am văzut o mutră lipită de o fereastră, la etajul casei de alături. Era chipul rotund al unei fete. Arăta de parcă se temea de ceva. Atunci nu știam, dar chipul acela era al lui Phoebe Winterbottom, o fată cu o imaginație foarte bogată, care avea să devină cea mai bună prietenă a mea și căreia aveau să i se întâmple o mulțime de lucruri ciudate.

Nu cu mult timp în urmă, vreme de șase zile cât a durat călătoria cu mașina pe care am făcut-o împreună cu bunicii mei, le-am spus povestea lui Phoebe, iar când am terminat de povestit (sau poate în timp ce povesteam) mi-am dat seama că povestea lui Phoebe

seamănă tare bine cu cea a peretelui din vechea noastră casă, cea din Bybanks, Kentucky.

Tata a început să dărâme peretele din camera de zi a casei din Bybanks la scurt timp după ce, într-o dimineață de aprilie, mama ne-a părăsit. Stăteam într-o veche casă de țară pe care părinții mei o restauraseră cameră cu cameră. În fiecare seară, în timp ce aștepta vești de la mama, tata mai dărâma o bucată din prete.

În noaptea în care am aflat vestea aceea îngrozitoare, că mama nu se va mai întoarce niciodată, înarmat cu o daltă și un ciocan, tata a izbit neconținut în perete. La ora două noaptea a urcat la mine în cameră. Nu dormeam. M-a dus la parter și mi-a arătat ce găsisese. În spatele peretelui se vedea un șemineu din cărămidă.

Povestea lui Phoebe îmi amintește de peretele ăla și de șemineu, pentru că în spatele poveștii ei se află o altă poveste. Povestea mea.

2 | Puișorul începe să spună o poveste

Abia după ce se terminaseră toate aventurile cu Phoebe, bunicilor le-a venit ideea să mergem împreună cu mașina, ei să vină din Kentucky până la Ohio să mă ia, și de acolo să mergem toți trei încă vreo trei mii de kilometri către vest, până la Lewiston, statul Idaho. Așa am ajuns să călătoresc cu ei, cu mașina lor, timp de aproape o săptămână. Nu eram tocmai entuziasmată de călătoria asta, dar n-aveam încotro, trebuia s-o fac.

Când am pornit la drum, bunicul mi-a spus:

— Și-o să vedem toată afurisita asta de țară!

Bunica m-a ciupit de obraji și a zis:

— Și așa o să am și eu prilejul să mai stau cu puișorul meu preferat.

Apropo, eu sunt *singurul* lor puișor.

Tata mi-a spus că bunica nu se orientează pe hartă de nicio culoare și mi-a mulțumit că am fost de acord să merg cu ei și să-i ajut să ajungă la destinație. Nu aveam decât treisprezece ani. E adevărat că mă descurcam bine cu hărțile, dar știam că în realitate nu de asta trebuia să pornesc la drum cu bunicii, și nici ca să văd

„toată afurisita asta de țară“. Adevăratul motiv era ascuns dedesubtul a mii și mii de gânduri nerostite.

Câteva dintre adevăratele motive erau că:

1. Bunicii voiau s-o vadă pe mama, care se odihnea în pace în Lewiston, Idaho.
2. Bunicii știau că și eu aș vrea s-o văd pe mama, dar îmi era frică.
3. Tata voia să rămână singur cu roșcovana de Margaret Cadaver¹. El deja fusese la mama o dată, dar atunci nu mă luase și pe mine.

De asemenea (dar motivul ăsta nu era chiar așa de important), tata n-avea încredere că bunica și bunicul se vor purta cum trebuie pe drum dacă vor fi de capul lor. Zicea că, dacă bunicul și bunica ar avea de gând să meargă singuri, până să pornească din fața casei, el ar chema poliția să-i aresteze și așa ar scuti pe toată lumea de o grămadă de timp pierdut și de o mulțime de încurcături. Poate că sună exagerat să chemi poliția pentru propriii părinți șubrezii de ani, dar adevărul e că, din clipa în care se suiau în mașină, ghinioanele se țineau de bunicii mei ca scaiul.

Bunicii Hiddle erau părinții tatei. Erau buni ca pâinea caldă și blânzi, dar era și o mare doză de ciudățenie amestecată în toată bunătatea și blândețea lor. Combinația asta îi făcea foarte interesanți, problema fiind că nu puteai niciodată anticipa ce urmau să facă sau să spună.

---

¹ „Leș“, „cadavru“, în limba engleză. (N. tr.)

Îndată ce s-a hotărât că vom călători împreună, am simțit crescând în sufletul meu un impuls de a grăbi lucrurile, un fel de neliniște, ca un nor de furtună duduind amenințător, care tot creștea și creștea în jur. În săptămâna de dinaintea plecării, sunetul vântului îmi șoptea mereu *repede, repede, repede*, iar noaptea până și întunericul mut părea că-mi șoptește *iute, iute, iute*. Aveam impresia că nu mai plecăm odată. Și nici nu voiam să plecăm. Mi se părea că nu voi putea supraviețui acelei călătorii.

Dar luasem hotărârea să merg și asta aveam de gând să fac. Trebuia să ajung la Lewiston până la ziua de naștere a mamei. Era foarte important. Mă gândeam că dacă mai exista vreo șansă de a o aduce înapoi pe mama numai de ziua ei se putea întâmpla. Dacă le-aș fi spus asta cu voce tare tatei sau bunicilor, mi-ar fi răspuns că e ca și cum aș încerca să pescuiesc pe uscat. Așa că n-am scos o vorbă. Dar de crezut așa credeam. Uneori sunt mai afurisită și mai căpoasă decât un măgar bătrân. Tata spune că încă îmi mai fac iluzii, dar că într-o bună zi voi fi nevoită să accept realitatea.

Și iată că în sfârșit a sosit și ziua cea mare, ziua în care am pornit la drum, împreună cu bunica și bunicul Hiddle. În prima jumătate de oră m-am rugat fără încetare. M-am rugat să nu facem vreun accident (mi-era îngrozitor de frică de mașini și de autobuze), să ajungem acolo până la ziua mamei (care era peste șapte zile) și să reușim s-o aducem acasă. De o mie de ori m-am rugat pentru același lucru. Mă rugam la copaci,

fiindcă mi se părea mai ușor decât să mă rog la Doamne-Doamne. Aproape pretutindeni pe unde treceam era câte un copac.

Când am ajuns pe Ohio Turnpike, care este cea mai dreaptă șosea de câmpie din câte a lăsat Doamne-Doamne sub soare, bunica m-a întrerupt din rugăciunile mele.

— Salamanca... a spus ea.

Acum ar fi cazul să precizez că numele meu oficial este Salamanca Tree Hiddle. Salamanca – cel puțin așa credeau părinții mei când m-am născut – era numele tribului de indieni din care se trăgea stră-străbunica mea. Dar aici părinții mei au făcut o greșeală, fiindcă denumirea tribului era de fapt Seneca. Ai mei au descoperit greșeala abia după nașterea mea, dar între timp deja se obișnuiseră cu numele, așa că am rămas cu numele ăsta, Salamanca.

Cel de-al doilea nume, Tree, vine de la cuvântul „copac“. Copacul e ceva așa de frumos, încât mama a hotărât să-mi pună și numele ăsta. Voia să-mi dea numele unui copac, cum ar fi arțarul dulce, preferatul ei, dar chiar și mamei i s-a părut prea mult un nume ca Salamanca Arțar-Dulce.

Mama îmi spunea Salamanca, dar după plecarea ei numai bunicii Hiddle mi-au mai spus așa (asta atunci când nu-mi ziceau „puișor“). Pentru toți ceilalți eram Sal, iar câțiva băieți care se credeau foarte isteți îmi spuneau Salamandra.